

אורחים

מה נעשה?

בימי התבוסה הצרפתית הגדולה, כשצבא היטלר שטף את הארץ, פגש פיקאסו הגדול, בעיר רן, צייר שני, יהודי בעל קומה ננסית ושערות שיבה סומרות.

הצייר? היתה תשובתו ההירואית של פיקאסו.

בן שיחו, שפיקאסו התייחס אליו כאופן אבהי ועסף אותו במעילו החם, היה יהודי בשם מנה כץ, יליד רוסיה, שחי בצרפת. עם סרוך המלחמה שימש תורגמן (מחייך כץ: "לא לגרמנית, ליהודית") אחרי הפלישה נמלט לשטח וישי, החל דואג לחייו. הוא ביקש ויזה לאמריקה. אך איך יכול להשיג היתר יציאה מן השלטונות האנטישמיים?

באחד הימים פגש בידו, שהיה "אגרוף" - כלומר, מאגשי-שלומה של וישי. הלה העריך את הצייר, הבטיח לסדר לו את היתר הדרוש. הוא עשה זאת בעזרת מפקד-המטרה באחת העמירות. כשהכל היה בסדר, והגיעה שעת הפרידה, לחץ מפקד המטרה את ידו, הפליט: "להתראות בצרפת האמיתית."

רק נחשים. בצרפת האמיתית, אחרי ה"מלחמה, מצא כץ את דירתו הרוסה, את הקהל מוכן לקבל את פרי ידיו. אף כי האופנה היתה מופשטת, והציירים החדישים לא התחשבו אל כץ כאל צייר ממדרגה ראשונה, וזהו להצלחות בגלריות המפורסמות ביותר. נפוצו עליו סיפורים לאין-מספר. דוגמה: כשראה באחת הלילות גברת יפה והחל עוקב אחריה, הסתובבה זו, ניגשה אל הצייר הקטני טו ושאלה בתמימות: "אתה רוצה שאעביר אותך את ה"כביש, ילדון?" ביתו הפך מוזיאון קטן, מלא מנורות ועתיקות אחרות. מיטתו היתה אוהל של פרוכות תורה.

כץ נשאר יהודי, מילא את תמונתו בדמיון יות הגיטו. כשפרצה המלחמה בארץ, בא לביקור, נפל בשבי של זקיף צה"ל פעם על ארגונו, לא מצא בו אלא ציורים ומכחולים. פעם, כשרצה להתארח בזכרון-יעקב, שאל את עקרת-הבית: "האם יש פה עקרבאים?" השיבה האשה: "לצערי לא, אבל יש נחשים." כץ עבר למקום אחר.

"שמן מדוי" מאז נמנה עם אותם יהודי דים המסתובבים בחוגים ישראלים בפנורה, מבקרים מדי פעם בארץ, אך אינם משתקעים בה. תערוכתו בבואנוס-אירס נפתחה עליידי אציל ארגנטיני והצייר הישראלי, יעקב צור. הוא צייר את שניהם, הראה להם את תמונתו רות אנשים נכנסו פנימה, איחלו מול טוב

מוזיאון, תל-אביב, היה השבוע כמרקחה. עש' לדרך לאור כץ, רופאו הראשי. המאורע: לידתה של שלישיה, זו הפעם השנייה בתולדות בית החולים, הקיים 15 שנה.

האם, גאולה אהרון (32), יוצאת תורכיה, רות-גוף, לא האמינה למראה עיניה כאשר הובאו שלושת ילדיה למיטתה.

לפני חודש אמר לי הרופא כי אלד תארי מים. אני אמרתי לו שאני רוצה ילד אחד והנה באו שלושה. אמרה בקול רפה לידי דים שבאו לברכה על מזלה.

בקולה אפשר היה להבחין בדאגה גדולה לעתיד. היא גרה, עם בעלה יעקב, בחדר צר בשכונת התקווה. להם ילדה בת חמש, (בנם השני מת לפני חודשים מספר משיחוק ילדים). משכורתו הזעומה של יעקב, העובד כמלמש בבית חרושת להרסינה, לא הספיקה לו גם כאשר היתה ילדה אחת בבית. גידולה של המשפחה הצעירה בשני בנים ובת, בבת אחת, לא הותרו להורים ברירה אלא לפנות לעזרת מוסדות מתאימים.

אומרת גאולה: "שתי בריחות, שלוש מידות, וכל דבר בשלושה העתקים. זה כבר יודע מדי יום!"

הווי

כריך בשלושים ל"י

באחד מימי הקיץ אשתקד, היו העוברים ושבים ברחוב אלגני הסואן בתל-אביב עדים למחזה בלתי רגיל: אשה שהחזיקה ילד פעוט תססה בשרתלה של אשה שניה, דרשה ממנה לבוא איתה למטרה.

זימבול אלבכרי סיפרה בתחנה, כשהיא מרוגשת, כי הלכה לקנות מצרכים לארבעת ילדיה. בכיסה היו 30 ל"י שנחו באחד מפני קסי התלושים שהחזיקה. כאשר ביקש בנה שתקנה לו כריך, נוכחה כי כספה איננה בכיס. היא הפנתה את ראשה לאחור, השגיחה באשה השנייה, איטה בורשטיין, ששמה אותו רגע את ידה בכיס חולצתה, המשיכה בדרכה. זימבול עקבה אחריה, עצרה אותה ודרשה ממנה להחזיר לה את כספה שהלך לאיבוד.

איטה הכחישה את כל האשמה, גרמה על ידי כך כאב ראש לשוטרים, שנאלצו, באין הוכחות מספיקות, להחרימם את הכסף שהיה אצלה, לבטל את הקובלנה.

זימבול לא נואשה, הגישה תביעה משפטית לבית משפט השלום בתל-אביב, דרשה מה משטרה להחזיר לה את הכסום. אולם כש-התברר המשפט, תבעה גם איטה את הכסום

כדורגל

ששה יריבה מושבעת

עד לפני שנים ספורות היתה פגישה בין מכבי וביתר תל-אביב מאורע חגיגי בכדור-רגל הישראלי. אלפי צופים, התרגשות, רעש גים וחוצרות היו מחזה. רגיל במאבקים מלאי המתח שהיו מסיימים לרוב ביתרון זעיר לזכותו של אחד הצדדים.

הכדור חוזר ממכת 11 מ' לשער הפועל חיפה הצלם החליט: אשאר!

שהשתרר לאחר המקרה הוכיח כי עד שלבני יהודה יהיה נציג בועדה יוכלו שחקני הכח לעשות כאחד נפשם במפגשים העתידיים.

היאכקות

לו את את נאפולי ולהאבק

1500 צופים מילאו השבוע את אולם האמ"פתיאטרון בחיפה. הם ראו את קבוצת הפועל המקומית זוכה בתחרות ההאבקות נגד הפועל תל-אביב, תחרות שזיכתה את הניצחים ב"תואר אלופי הפועל לישראל."

הענף הקלאסי, שטופח בישראל משך שנים רבות על ידי הפועל בלבד, הוכיח כי הוא מושך אוהדים רבים. חוקי המשחק הם ספורטאים למדי, עושים אותו הוגן. ההיאבקות דורשת מהמתחרים כח רב וידיעת תחבולות. תגובת הקהל אינה דומה לזו שב"תחרות אגרוף, והרושם הרצחני של המאבק חסר לחלוטין. למרות זאת באו אלפים לחזות בתחרות, ביחוד מאחר שנבחרת ישראל ע"י מדת לצאת בחודש הבא לאליפות העולם ב"נאפולי, איטליה, שם סיכויי ישראל אינם מעוררים נוכח התחרות הקשה הנכונה לה. טען אחד הנבחרים הבטוחים: "בכל אופן אין בדעתנו לנהוג לפי הפתגם: 'לראות את נאפולי ולמות'."

טניס שולחן

בצטר רב"י

איש בארץ אינו יכול לטעון כי יוכל להשיג בנקל אשרות כניסה לרומניה. חברי נבחרת טניס השולחן של ישראל היו, לכן, במצב רוח מרומם כאשר בדרכוניהם התנוססה החותמת הנכספת של שגרירות רומניה, המאשרת להם כי אכן יוכלו לבלות כמה שבועות ב"בוקארשט, לרגל אליפות העולם הנערכת בה. כאשר הכל היה מוכן, נותרו רק 24 שעות עד להמראת המטוס מלוד, לצלל הטלפון במשרדי ההתאחדות. הקול שמעבר לקו בא מאחד הבתים החדשים שבקצה רחוב ריינס בתל-אביב. באנגלית בעלת מבטא משונה הו"דע הקול כי "בצטר רב מודיעה השגרירות הרומנית על בטול האשרות". הסבה לא נמ"סרה.

הרומנים נהגו בערמה. הם ידעו את החוק הספורטיבי, לא אבו לסכן את קיום התחרות יות, ע"י משלוח הסרוב שבועיים או שלשה שבועות לפני כן. הם ציפו לרגע האחרון, כאשר רוב המשלוח כבר התאכסנו בבתי המלונות של בוקארשט. היה ברור כי יותר מאשר גויפה, או עונש סמלי, לא יקבלו התחרויות לא תדחינה ברגע האחרון, ביחוד כאשר העול נעשה למדינה כישראל.

בינתים הכריז קול העם כי הסבה לבטול המפתיע של האשרות היתה הכללתו של יצחק ורדי, קצין חיל האויר, שנבחרת.

אוהדי ביתר טענו תמיד כי הסוד בהצלחתו תיה של הקבוצה היה טמון ברוח הקרב של שחקניה. אולם לאמיתו של דבר היה כוחה טמון בשחקניה המוכשרים. כאשר אלה נטישו, מפאת גילם, את הקבוצה, נוצר חלל ריק שאיש טרם הצליח למלא אותו. השבת, הציגה ביתר שוב לראאה את ירידתה המסחררת, סגנה ששה שיערים ללא מענה מיריבתה ה"מושבעת."

לאחר עשרים שנה

שבוע אחד בלבד לאחר שקבוצת מכבי רמת-גן חוללה הפתעה, בנצחה בפעם הרא"שונה בחולדותיה את הפועל רמת-גן, נטלו האחד עשר של מכבי חיפה את הפסנט מחבריהם בדרום, שברו את הקרח שהיה קפוא משך 20 שנה, מאותו יום שקבוצתם נוסדה, הכניעו את הפועל חיפה החזקה, ב"משחק ליגה."

הקבוצה, שהיתה בעונה החולפת מועמדת רצינית לירידה לליגה השנייה, הוסיפה בה"ככה ה"קל", שכלל צעירים צנומים ונמוכי קומה. לעומתם התייצב הפועל עם תותחיו הכבדים שהחליקו ביתר קלות על הבוץ, גרמו על ידי כך להאטת קצב משחקם.

המכבים, שזכו במחצית הראשונה בבעיטת 11 מטר והבקיעו את שער יריביהם, לא תיארו כי השער יקבע את גורל המשחק. אולם ב"המשך המשחק הוכיחו כי היו ראויים בהחלט לנצחון. קבוצתם היתה מלוכדת, התקיפה לעתים תכופות, על ידי חלוציה הוריונים, את שער היריב העצבני.

סימל את עליונותו של מכבי: צלם עתה נות. לאחר שעמד כל המחצית הראשונה מא"חורי שער מכבי, נשאר בעמדתו, עתה מאחור ורי שוער הפועל.

דרוש: נציג יוצא תימן

התאחדות הכדורגל הישראלית לא היתה מעולם מוסד יעיל. היו לדבר סיבות רבות. בעיקרן: הסידור הקרוי פיפטי-פיפטי בין נציגי הפועל ומכבי. כל אימת שנתעורר ויכוח נוצר קפאנו. נציגי האגודות עמדו לצד אגודיהם, יצרו מבוא סתום שהזיק ביחוד לשחקן הפעיל על המגרש.

כאשר נבחרה ועדת הגביע והליגה בת שני החברים, מינה כל מרכז את נציגו בועדה. מטעם הפועל, ארתור באר, מטעם מכבי, משה פפורט. כדי לנמנע גם בועדה זו קפאון בעת כל ברור היו השנים מגיעים לידי פשרה. אם פסקו לטובת הפועל בברור מסויים, היה מכבי מפוצה בברור שני. כלפי חוץ היה הכל בא על מקומו בשלום.

אולם ארתור באר לא היה רק חבר הפועל, הוא נמנה עם הנהלת קבוצת הכח תל-אביב,

צייר מנה נץ

פיקאסו אמר: "נצייר!"

בחזרה, טענה שהוא שייך לה, נלקח ממנה על ידי זימבול. השופט, ששמע את שני הסיפורים הנוגדיים, קבע בפסק הדין כי אינו מאמין לסיפור רה הבלתי מתקבל על הדעת של איטה מאמין לספורה של זימבול.

חמש דקות לאחר מכן עזדה זימבול ב"רחוב אלגני, קנתה את המצרכים שעמדה לקנות לפני ששה חודשים. מדבר אחד נש"מרה הפעם: היא לא קנתה כריך לבנה לפני שסיימה את כל קניויותיה.

חיהם. "רוח מדי", העיר האציל הארגנטיני. "שמן מדוי" העיר הישראלי. החודש ביקר מנה כץ שוב בארץ, פגש, בין השאר, את אחיו, מניה בעתון הארץ. תכ"גיוותיו הקרובות: "לצייר באמריקה תמונת" ענק בגודל 2 על 3 מטר. הנושא: "קידוש השם."

דרכי חיים

כל דבר בשלושה העתקים

בית החולים הפרטי הקטן עין-גדי שברחוב